

Pozdrav

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.. Milé sestry a bratři milí přátelé, Já Vás vítám při přenosu těchto bohoslužeb z červeného kostela v ÚNL. prostoru na online vysílání. Ať je vám dnešní slovo posilou.

Introit Ž 27

Hospodine, slyš můh hlas, když k Tobě volám, smiluj se nade mnou a odpověz mi.
Pokoj Vám Všem.

PÍSEŇ 1: Svítá 274 Apoštolská

Modlitba

Milý Pane Bože,

Podle zpráv to vypadá, že jde do tuhého, mrtví přibývají. Nahání to strach. Pane, děkujeme TI, že v téhe nejisté době jsi ty naší jistotou. Rukou, která vede, ukazuje jak, hlasu, který šeptá menopj se, držím Tě.

Díky za to, že nás neopuštíš, když jsme sami, a máme strach. D9ky, že jseš tu pro každého. B ud' s námi ve svém duchu, inspiruj nás a ved' tam, kam Ty sám potřebuješ.

Amen.

Bojíme se toho, co neznáme. V této obtížné, zmatené a nejisté době Tě prosíme o pokoj pro celý svět.

V čase starostí o naše zdraví bud' naší nadějí.

V čase mediálních zpráv, které nás někdy vedou až k panice a nahání nám strach, bud' naší důvěrou.

V čase ohrožení a slabosti bud' naší silou.

V čase trápení bud' naší úlevou.

V čase rozdělení bud' láskou, která sjednocuje.

Bud' naší silou a nadějí na to, že i ten covid prostě půjde do háje.

Provázej nás svým duchem ve všem našem konání, ať naše skutky svědčí o naší víře a lásce. Amen

1. Biblické čtení: (Mt 6)

1Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi, jim na odiv; jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích.

2Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagógách a na ulicích, aby došli slávy u lidí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu.

3Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice,

4aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.

PÍSEŇ 2: Svítá 273 Přemýšlej, děkuj, služ

---

2. čtení (Jk 1, 19-27)

Kázání

Milí přátelé,

Vést život k dokonalé víře znamená k milovat Pána Boha celou svou duší, celým svým srdcem, celou svou silou. Tak to ukazuje Jakub, autor toho dopisu dvanácti pokolením v diaspoře. A dnes e jím budeme zabývat podruhé.

Zrekapituluji, o čem to bylo minule, protože dnes navážu: Život je série zkoušek, testů. Přichází a obchází. A my máme v těch zkouškách střídavé úspěchy a selhání. Ale pak je tu ještě pokušení. Pokušení...takové to, když se nám vlastně obstat nechce, protože máme nějakou bokovku, vedlejší zájem, který je tak lákavý a příjemný...Má cenu dělat to, co je správný, so hledem na druhé, anebo to, co je příjemný, so hledem jen na sebe sama? I nepodlehnutí pokušení patří i k životním zkouškám. A radování se ze zkoušek? TO je taková pěkná, skoro utopická motivace, radovat se ze všeho, i z toho těžkého. Jenže zkoušky slouží k budování vytrvalosti ve víře, k zlepšování a zdokonalování víry, patří za dokonalostí, za nebským otcem, tím pádem i za radostí. Takhle to smysl dává, ne?

Těmi životními zkouškami bych začal dnes. Co si pod tím představíme? Teď nás napadne třeba ztráta zdraví, vzhledem k tomu, jaká je situace. Asi třeba: Co když onemocním a jak to pak zvládnou? Co když mi někdo zemře? Jak to zvládnou? Co když zkrachuju, nezaplatím hypotéku, nájem, vyhodí mě z práce? Jak to pak zvládnou? To je asi co napadá nás. Ty velké věci, velké otázky, velké témata.

Jakub, ten začne trochu jinak.

Vzteky, naštvanost... Ten pocit, když vás někdo fakt nas...štvě, že mozek vypne, vidíte jen rudě a plácáte nesmysly. Tak o tomhle mluví Jakub na prvním místě. A proč je to důležité? Jakub začne s tím, co se **týká každého z nás**. Pro člověka platí, jsem naštvaný, tedy jsem. A pak plácáš nesmysly, člověče.

Tohle je docela vtipné téma kázání, protože je dost o mě. A kaju se, už když ho píšu. Je to kázání pro ty, kteří stejně jako já mluví hodně. Někdy až moc. A proč to cítím tak, že je to špatné? Prostě když se spolu baví dva lidé, tak oba musí mít prostor jak pro mluvení, tak pro poslouchání, jinak se minou.

„A ty mě vůbec neposloucháš, pořád se Ti snažím něco říct“ Znáte to? Já si to uvědomuju docela silně teďka, se svýma malýma dětma: „Tatínku, a deset je hodně? A Německo je dál než Afrika? A co má to auto v kufru?“ Jestli mluvím já hodně, tak malé zvědavé děti, co máme doma, mluví ještě víc. I když se snažím tomu brátni, přistihnu se, že občas vypínám. Nevím, jestli je to imunitní reakce a obrana proti zavaření hlavy. Ale pak se ozve vyčítavé: „Ale ty mě vůbec neposloucháš“. Znáte to? Nebo i v jiný podobě? Prostě někdo na vás mluví, ale jeho slova k vám z mnoha důvodů vůbec nemluví.

A takhle tuplovaně funguje naše naštvaní. Když se někomu z plných plic vykřičím do tváře a nedám mu šanci se ani pípnout. A i kdyby pípнул, tak asi taky naštvaně, hlasitě, aby mě taky dokřičel. Ale to není úplně fajn způsob komunikace, který by někam vedl.

Co si to vyzkoušet jinak? **Být pomalý v mluvení, být pomalý v hněvu, ale rychlý v naslouchání, jak píše Jakub.**

Proč být pomalý k mluvení a pomalý k hněvu? Při pomalém mluvení a spousta věcí neřekneme, a to je v hněvu jediné dobře. Spousta věcí se dozvíme, nezkrasíme, upřímněji. Protože slova v hněvu nemají valnou informační hodnotu, mluví emoce, sdělení tak nemusí být pravda, nebo je to pravda podaná s trním, aby ublížila. Vydržet, když na vás někdo je hnusný a třeba i nespravedlivě na vás křičí je nám nepříjemné. Ale tohle je čistě praktický návod. Ukončit u hádku, nehas oheň benzínem a čekej až dohoří sám. Ale i když se zrovna nehádáme a nehněváme, i tak má mlčení má svojí hodnotu. Ne nadarmo se říká mluvití stříbro, mlčení zlato. A já tu nemluví o tiché domácnosti, kde se hnevivě mlčí, ale to mlčení mluví, a ne hezky. Člověk když mlčí a zároveň pozorně naslouchá, dává vážnost sdělení toho druhého, může se soustředit, co říká, může mu porozumět. **Přijetí bližního v jeho slovech.** Když se rozčiluje církev a nevykonává skutky milosrdenství, není relevantní, není zrcadlem společnosti. Pak se nemůžeme divit, že lidi o církev nemají zájem.

Lidským hněvem boží spravedlnost neprosadíš, tvrdí Jakub. Popravdě asi ani lidskou. Jak často se stane,

když někoho seřvete, že uzná. „*Jasně, vidíš, máš naprostou pravdu.*“ Je to spíš naopak. Agresivní výlev, agresivní reakce. Asi to takhle teoreticky známe, a chápeme, ale zhusta to prostě neklapne, v hněvivých emocích nám nedochází, co bude následovat. Anebo je nám to jedno a chceme sami sobě ulevit a vyřvat se... a pak už jen „tatatatata“ ... slovní kulometry.

A tak když se hádáme, myslíme na toho, s kým se hádáme a na to, co říká, co vlastně chce? Nebo myslíme na sebe a na prosazování sebe a svojí spravedlnosti? Asi spíš to druhý, že?

Milí přátelé v Kristu, proč nás Jakub tolik vede k naslouchání? Je to taková škola komunikace, zapsaná v novém zákoně. A proč je to tak důležité? **My nekomunikujeme pouze s lidmi, nýbrž i s Bohem.** Jak ale můžeme komunikovat s Bohem, když neumíme komunikovat s lidmi. Jak chceme Bohu naslouchat, když nenasloucháme ostatním. To, jaký máme vztah k lidem, nutně odráží, jaký je náš pánbůh a jaký k němu máme vztah.

Vidím to na sobě, když jsem naštvaný, zahleděn do sebe, prosazuji svojí spravedlnost, neovládám se, tak mezi sebe a další lidi stavím zed', ale v **důsledku stavím zed' i mezi sebe a Pána Boha.** Jakub ve dvacátém verši říká, že hněvem neprosadíme Boží spravedlnost. Boží spravedlnost se nedá prosazovat rádobý spravedlivým lidským hněvem a kritikou ostatních.

Jak tedy přispívat k prosazování Boží spravedlnosti? **Přijímat slovo.** A to nejen od Boha, ale i od svých bližních. Bazírování a trvání si na svém, neschopnost být rychlejší v poslouchání nás vzdaluje od Pána Boha. A když se vrátím k tématu minulého kázání, těžko se budeme při vzdalování se od Pána Boha zdokonalovat.

Čtení Bible, chození do kostela, poslouchání YouTube streamů. Jako to je fajn, jenže to nestačí, jak ukazuje Jakub. **Víra se nedá jen poslouchat, víra se musí žít.** Nechat prostoupit naše všední konání, až tak do hloubky, že se naučím ovládat a radši mlčím, než abych prosazoval sebe.

Princip naslouchání a mlčení totiž neplatí pouze ve vztahu k druhým lidem, ale hlavně a především ve vztahu k Bohu. Žít Boží slovo, má nutný předpoklad - nejdříve musíme Pánu Bohu chtít naslouchat a snažit se naslouchat. A nepřidávat k němu žádné své „ale“, zařizovat vždycky svůj život podle něj. Taková bazální přímočará orientace na Pána Boha.

Asi si říkáte, že kde a jak to Boží slovo teda jako vlastně slyšíme. Ale možná, že už vás to taky napadlo. Dvě věci.

- 1) **Bůh mluví skrze lidi.** Proto je tak důležité poslouchat a tak nebezpečné stavět se do role „majitele“ pravdy. **V bližních je skryt Bůh,** jak jsem zpívali. To je úplně zásadní, si tohle uvědomit. Pro celoživotní nasměrování k aktivnímu životu víry. Vždyť k jakému Bohu bychom vlastně volali, když by se ten náš Bůh netýkal dalších lidí? Jaký by byl, když by byl jen náš? Asi by se nám dost podobal, možná bychom to byli my sami.

A tak ve vztahu k druhým znamená přijetí božího slova třeba i schopnost měnit své názory, své životní postoje a cíle. Neznamená to nechat sebou manipulovat anebo se nebránit lži. Znamená to poslouchat názory a touhy druhých lidí, připustit si je k tělu, přemýšlet o nich a pak možná i na ně reagovat, ne vlastní sebeobranou, ale s porozuměním.

- 2) Bůh mluví skrze Bibli, dává nahlédnout „**dokonalému zákonu svobody.**“ O tom mluví dvacátý pátý verš. „*Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky.*“ Ten zákon nás osvobozuje od našich představ a postojů, které nás vlastně svazují. Zákon, který nám ukládá zkoumat sebe a být aktivní. Základní předpoklad, že to, co čteme, co se od druhých dozvídáme, to je pro nás zákonem, stejně jako to, že to zvládneme dotáhnout i do praxe.

Proto je tu taková vtipná **vsuvka o chlapovi před zrcadle:** Chlap na sebe koukne do zrcadla a hned

zapomene, jak vypadá. To je divné, Ale tohle kouknutí není jen tak letmé, „ok jsem pořád docela dobrej frajer“ po vykulení se z postele. Je to pečlivá prohlídka. Jak vypadám? Jsem dobrej? Kdo vlastně jsem? Co je mým zákonem, hodnotama, čeho se držím? Ano jasně, Pane Bože, díky. A jakmile odejdu od zrcadla, tak čau, zákony svobody, pche... Od Jakuba je to drsná zrcadlo pro nás. Křesťan, který sice druhé a pána boha poslouchá, pokývá hlavou souhalsně, pak se chová, jako by to nikdy neslyšel, ten nechápe hodnotu „dokonalého zákona svobody“. Má na víc.

Co nám tahle anekdota ukazuje? **Naše skutky jsou naším zrcadlem víry.** To, jak se chováme, co děláme, nám nastavuje naše zrcadlo. Nemělo by nám být jedno, co v něm uvidíme. Jak říkám Jakub závěrem, bohoslužba není poslouchání a přikyvování, to je konání. A nejvíc ve prospěch bližních, kteří jsou na tom bídňě, sirotci, vdovy, handicapovaní, nemocní, znevýhodnění atd. Vždycky najdeme kolem spousta lidí, kteří jsou na tom bídňě. A nezapomínejme na to, že právě v Bližních je skryt Pán Bůh, tak se dejme do toho, a buďme vůči němu pomalí v mluvení a hněvu, a rychlí v naslouchání.

A tak na závěr krátké shrnutí: Poslouchejme druhé, abychom je poznali. Buďme činiteli zákona svobody, koukejme se do zrcadla našich skutků, abychom viděli, co jsme zač. Třeba v tom zrcadle někdy zahlédneme, jak vedle nás stojí Kristus. Amen

Přímluvná modlitba a modlitba Páně

Bojíme se toho, co neznáme.

prosíme o pokoj pro celý svět.

V čase starostí o naše zdraví buď naši nadějí.

V čase mediálních zpráv, které nás někdy vedou až k panice a nahání nám strach, buď naší důvěrou.

Buď naší silou a nadějí na to, že i ten covid prostě půjde do háje.

Provázej nás svým duchem ve všem našem konání, ať naše skutky svědčí o naší víře a lásce. Amen

Pane vyprošujeme tvojí blízkost modlíme se, a toužíme v těchto dnech pozvedat na

nemocné

umírající

ty, kterým zemřel blízký člověk

ty, kdo o nemocné pečují doma

Modlíme se také slovy, která jsi nás naučil volat k nebeskému Otci: Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva, na věky. Amen.

Poslání (Ef 2)

8Milostí tedy jste spaseni skrze víru.

9Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.

10Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Požehnání

Milost našeho Pána, JKa, láska Bí a přítomnost DS s vámi se všemi. AMEN

PÍSEŇ 5: Svítá 278 Přijď již Duchu